

K A T O L I K

God. II

SIBENIK, 15. veljače 1931.

Broj 7.

PAPA

(Prilikom Papinoga dana)

UVOD

Isus Krist je učinio tri divna djela: Djevicu-Majku, sakrament Euharistije i Papu. Za devet mjeseci se sakrio u Marijinoj utrobi, sakriva se pod koprnom vina i kruha u presv. Euharistiji, sakriva se u osobi Pape.

Papa je uvijek Isus Krist, ali sakriven velom. Između Isusa i Pape je usko jedinstvo. Isus Krist i Papa rade zajedno, vladaju zajedno Crkvom, drže je skupa, hrabre je, posvećuju je.

Eto tako pravo i istinito moramo misliti o Papi; eto zlatnoga vijenca, koji mu se sjaji na čelu; eto tajne njegove veličine i razloga dubokoga štovanja, koje mu daje pravo, da opominje čitavi svijet.

Papa, kao čovjek, može biti slavan po svojoj darovitosti, po svojem gemiju, po svojim krepostima, po svojim diplomatskim sposobnostima, ali sve ovo je veličina čisto ljudska, koja se ne može usporediti sa božanskom, jer **On je Namjesnik Isusa Krista**. Ove dvije riječi sačinjavaju zlatni vijenac njegova veličanstva.

Tko je Papa? Papa je **Namjesnik Isusa Krista**... On je **naš Otac**... Pošto ga neki ne će da poznaju, bore se protiv njega, mrze ga, pokažimo mu mi svoju vjeru, svoju ljubav, svoju odanost.

PAPA — NAMJESNIK ISUSA KRISTA

Kao namjesnik Isusov naslijedio je samoga Isusa. U Petrovoj osobi primio je ključeve kraljevstva-nebeskoga. Isus Krist zapitao je Petra tri puta, da li **Ga ljubi**. Nešto prije promijenio mu je ime: Ne ćeš se više zvati Šimun, nego Petar, t. j. kamen. Drugi put mu je opet povjerio svoju vlast: **Sve ono, što zavežeš na zemlji, bit će zavezano i na nebesima**. Zatim ga je postavio za Pastira cijele Crkve rekavši mu: **Pasi janjce moje... pasi ovce moje**. . . Ne znam koje bilo ime njegovo: Lav, Pio, Benedikt, Papa je u-

vijek Petar i kao takav uvijek namjesnik Isusov.

Papa je bio i ostaje Isus Krist kroz sve vijekove; on je most, koji združuje Crkvu s Isusom. Otvorite evanđelje. Ako se Crkva usporedi sa zgradom, Papa je vidljivi ugaoni kamen, Isus Krist je nevidljivi ugaoni kamen. Ova dva kamena su međusobno usko vezana; vidljivi kamen ne može se rastaviti od nevidljivoga. Ako se usporedi sa stablom, koje širi svoju sjenu od jednoga do drugoga kraja svijeta, Isus Krist je deblo, Papa žile, kroz koje ide sok iz korijena u grane i lišće. Ako se usporedi s ladom, Papa je hrabri i neustrašivi kormilar, ali Isus Krist tajanstveno tjera ladu, te je On nepobjedivi kormilar. Ako se usporedi s tijelom, Papa je glava, a Isus Krist srce. Srce i glava su nerazdruživi. Glava je vidljiva, a srce se ne vidi. Ako se Crkva usporedi sa stadom, Papa je vidljivi pastir, ali sjedinjenje između Isusa Krista i Pape je tako usko, da Duh Sveti kaže: **A uza sve to nije nego samo jedan pastir**. Ako se napokon usporedi Crkva s kraljevstvom, Isus je njezin nevidljivi kralj, a Papa vidljivi.

Kraljevstvo Papino je Crkva; kraljevstvo, koje obuhvaća sva kraljevstva, sve vladare, sve vijekove, čitav svijet. To je univerzalno kraljevstvo, ali duhovno, kojemu pripadaju sve duše, očišćene krvlju Isusovom. Papa je **katolički vladar** staroga i novoga svijeta.

Namjesnik Isusa Krista, vladar cijeloga svijeta - Papa je ujedno i Biskup, vrhovni Biskup, veliki svećenik Novoga Zakona, glava svete hijerarhije. Ako je svaki svećenik drugi Krist, tim više je Papa. Isus Krist živi, govori, djeluje, vlada, posvećuje u osobi Pape.

PAPA — NAŠ OTAC

Mi zovemo Papu **Stetim Ocem**. Papi je povjerena velika vlast, koju on

izvršuje na dobro drugih. Svaki Papa je nastojao to činiti. Neki od njih nadjenuli su sebi naslov **sluga sluga Božjih**. Povijest Papinstva se sliva s poviješću milosrdnosti i ljubavi. Oni su bili zagovornici, braniči, sluge toga milosrda za sva vremena, na svim mjestima. Već u 2. vijeku kršćanstva sv. Ignacije Antiohijski mogao je napisati, da je misija Papina, da vodi brigu za milosrde.

Jednoga dana govorio je Isus narodu, koji Ga okruživaše: „Kad budete moliti recite: Oče naš, koji jesi na nebesima.“ A jednoga drugog dana: „Samo je jedan Otac vaš, i to onaj na nebu“. Tertulijan piše: „Nitko nije otac kao Bog“.

Bog je otac po naravi: rodio je Sina od samoga sebe, u svemu jednaka sebi i zato jedinoga Sina, sliku, priliku i značaj svoga bića, sjaj svoje svjetlosti. Bog je otac po stvorenju: zapovjedio je, da budu stvari, koje su na zemlji, i da čovjek bude kralj svega stvorenoga. Bog je otac po posinovanju: dao nam je život milosti, po kojoj smo slični Bogu.

Ako danas imamo **vjeru i milost**, odakle smo dobili ta dva neprocjeniva dara? Od Isusa Krista. **No Isus nam ih daje preko svoje Crkve**. Po njoj On poučava, popravlja, opominje, krsti, oprašta grijehe, posvećuje duše, vlada njima i spašava ih. A tko upravlja ovom Crkvom? Nasljednik Kristov, Rimski Biskup. **On sâm** je nepokvarljivi pohranitelj vjere, Učitelj i Sudac, kod kojega nema priziva; neposredni izvor, iz kojega izvire čista i sveta voda vječnoga života. Papa je živi Krist na zemlji, te nitko ne može doći do Isusa bez Crkve, a potom bez njezine glave, koji je vrhovni Svećenik. Papa je dakle Otac svih vjernika, jer daje svima istine vjere i čuva ih netaknute kroz vijekove i pokoljenja ljudska.

Bog nije samo otac svih vjernika i svih svetih, već otac svih ljudi, te sve zove, da sudjeluju u otkupljenju. Tako je i Papa Otac svih ljudi

bez ikakve iznimke, *vjernika i nevjernika*, pravednika i grješnika, jer pretstavlja Isusa Krista, Spasitelja *svih ljudi*. Kao što otac, jer je dao život svojoj djeci, ima neophodno i vlast nad njima, tako i Papa ima vlast nad čovječanskom porodicom; vlast, koja mu dolazi od Isusa Krista, dakle božansku; vlast, koja je nad svim vlastima i koja je podvrgnuta samo Bogu; vlast dobru, milu, blagu, slavnu i časnu, slatku i ugodnu.

Jednoga dana dođe k Papi Piju VII. neki starac, po vjeri protestant, iz želje, da vidi žrtvu Napoleona Bonaparte. Protestant stajaše pred Papom na nogama i ne htjede niti čelo da prigne. Pogledavši ga Pio VII. pogledom punim blagosti reče mu: „Sinko moj, sad pokleknite i primite blagoslov! Spomenite se, da starčev blagoslov ne će nikada nikomu zla učiniti!“ Ove riječi, tako jednostavne i tako očinske, umekšaše ponositoga protestanta, te ovaj pade na koljena, sklopi ruke, uspravi čelo i ponizno primi blagoslov, kako bi ga primilo dijete od 7 godina. Divne li i neodoljive moći očinske, koja se nalazi u Kristovom Namjesniku!

Ova očinska ljubav očituje se ne samo na audijencama, koje upriličuje Papa, već otsijeva, također u njegovim razgovorima i pismima. Kada se obraća katolicima, kaže im: „Dragi moji sinovi!“ Kolika briga za naše potrebe! Kojom nas sigurnošću i milosrdnom dobrotom opominje na opasnosti, koje nas okružuju, navada lijekove za naše

padove i naše žalosti! Kojom nam širokogrudnošću otvara blago svetih oprosta! Kojom nježnošću dovodi u u Kristov tor zalutale ovce! Koju žalost kuša njegovo srce, kada su uzaludni njegovi pozivi! Koliku radost osjeća njegovo srce, kada dobije ovčicu, koju je držao zauvijek izgubljenom!

Papa trpi sa svojim sinovima i hoće da trpi: žaloste ga njihove nesreće, tješi ih i bodri u njihovim žalostima, diže glas i brani njihova prava protiv nepravde, tiranstva i progona... To je povijest najvećega dijela Papâ. Oni su prošli kroz peći kušnjâ. Eto, koliko ih je stalo, da budu oci naših duša! Od 261 Pape, koji su bili do današnjega slavno vladajućega Pija XI., ima 30 mučenika, 50 svetih ispovjednika... Mnogi i mnogi su upoznali progonstvo, zatvor, kušnje i uskraćivanja na svaki način. Papa ljubi svoje sinove: njegova ljubav nije poznavala ni ne poznaje popuštanja ili praznina. Njegovo je srce uvijek i svugdje kucalo i kuca kao i Srce Isusovo.

Zar možemo zaboraviti ljubav, koju je pokazalo jadikovanje Pape Benedikta XV. za strašnih ratnih godina 1914.-18.? Njegova velika duša bila je na visini svih potreba. Kad se bude pisala povijest strašnoga svjetskog rata, vidjet će se djelo Oca vjernika — Pape. Povijest će mu dati pravo i potvrdit će istinitost one riječi, koju je na početku rata rekao: „Mi nijesmo nikada prestali, da nastojimo ublažiti i umanjiivati, u koliko to od Nas ovisi, strašne posljedice ovoga rata“.

Braćo, stojmo uz Papu! Predajmo se u ruke njegove, jer su to ruke našega Oca. Budimo sigurni, jer ćemo biti s Ocem našim i cijeloga ljudskog roda — s Papom.

NAŠE DUŽNOSTI PREMA PAPI

Četiri su:

1. *Poštovanje*. Poštujmo Papu, jer je on, kako smo vidjeli, Namjesnik Isusa Krista. Ovo poštovanje mora biti unutarnje i izvanjsko: unutarnje, t. j. u našim mislima i osjećajima; izvanjsko, t. j. riječima i djelima. Pravi katolik ne kritizira nikada djela i smjernice Papine, a još manje se povada za beznačajnim brbljavcima.

2. *Poslušnost*. Slušajmo Papu, jer On je Pastir nad pastirima, Pastir vjernika, svakoga pojedinoga i svih zajedno. Zato dajmo Papi: *poslušnost duha* pristajući na njegova naučavanja, podvrgavajući se njegovoj riječi; *poslušnost volje* držeći se vjerno zakona Crkve, koji dolaze od vlasti Papine, te zato imaju moć, da obvezuju, pokoravajući se njegovim naredbama u kojoj mu drago prigodi, podvrgavajući se *iskreno* njegovim savjetima i zapovijedima. Ne budimo kao oni, koji se hvale, da su uz Papu, kad On nareduje nešto, što im ide u prilog, ali su protiv Pape, kada Papa misli drukčije od njih. Ne budimo kao oni, koji kažu, da su katolici, ali da Papu ne priznaju, i ako se drže onoga, što su Pape naredili. Ne budimo kao oni, koji razlikuju Papu od Pape. Zvao se Papa Pio X. ili Benedikt XV. ili Pio

Englezi i Papa

Jednoć je protestantska Engleska kruto progonila katolike. Tada su netrpeljivi protestanti često vikali: „*No Poverly*— Ne ćemo Papu!“ Sada više nije ovako. Danas Englezi, štiju poglavara katoličke Crkve, a već je 40 godina, da godišnje prelazi 15-20.000 anglikanaca iz najobraženijih krugova na katolicizam.

Inicijativom nadbiskupa Westminstera kard. Bourne osnovano je 17. oktobra 1926. *Društvo za pomoć sv. Stolici*. Ovo se društvo brzo raširilo po cijeloj Engleskoj, a od nekoliko mjeseci odlučnom voljom pariškoga kard. Verdiera prešlo je granice i širi se i po Francuskoj sa oduševljenjem pod nazivom „*Papini dobrovolci*“. Svaha je ovoga društva, da se vjernici češće

mole za sv. Oca i na njegovu nakanu; da se upozna narod s veličanstvenom službom i dobroćinstvima Papinstva; da se suraduje u apostolatu Namjesnika Kristova. Englezi, praktični ljudi, pokazali su svoju praktičnost i u ovom društvu! Oni mnogo mole i pričesćuju se za Papu; u katoličkim novinama i revijama daju tiskati zgodne članke; šire brošure, da pouče narod o velikoj socijalnoj misiji poglavara Crkve. Lecima šire glavne misli pojedinih enciklika ili govora sv. Oca Pape.

Organizatori ovoga društva žele, da se jeka Papinoga glasa čuje u svakoj obitelji, u svakoj školi, da nauk Namjesnika Kristova spasonosno i trajno djeluje na pojedine duše. Za to je letak veoma zgodno sredstvo, jer razvija samo jednu misao. Društvo organizira svake godine veličajne ma-

nifestacije sv. Ocu prilikom Papinoga dana i dana njegovog okrunjenja. Tom prilikom u katedrali westminsterskoj kard. Bourne držao je već dvije godine veličajnu službu Božju, kojoj su prisustvovali među ostalim visokim uzvanicima poslanici 16 naroda, koji imaju poslanstvo u Rimu kod sv. Stolice. O tim svečanostima pisale su i druge novine osim katoličkih. Na Papin dan u svim crkvama govori se o sv. Ocu Papi i šire se male bijelo-žute zastavice, koje onoga dana vjernici nose na prsima i po ulicama. Svuda se sakupljaju doprinosi za „*Milostinju za Papu*“.

Ova organizacija našla je glavni odaziv u svim društvima Katoličke Akcije. Baš članovi katoličkih organizacija postali su glavni širitelji ovoga „*Društva za pomoć sv. Stolici*“. Papa po-

XI. Papa je uvijek Namjesnik Isusa Krista.

3. **Povjerenje.** Imajmo povjerenje u Papu. On je pastir dobar, poznaje svoje ovce, ljubi ih i žrtvuje se za njih. Nemojmo se za volju žene, putene slasti ili masnoga mjesta udaljiti od tora Kristova.

4. **Ljubav.** Ljubimo Papu, jer on je naš osobiti Otac. Ljubimo ga, kao što dobri sinovi ljube oca. Ljubav prema Papi najbolje ćemo pokazati, ako budemo spremni, da ga u svakoj prigodi branimo, a i da sami ustrajemo u toj ljubavi,

ISKAZ VJERE

„O vrhovni Svećeniče, o pravi i zakoniti zamjeniče Božji na ovoj zemlji, najvećim veseljem priznajemo u Tebi *nepogrješivoga Učitelja vjere*, Oca svih, koji vjeruju i koji će vjerovati u sveto evanđelje; Oca svih, koji su sinovi Božji i koje Crkva, Njegova zaručnica, vodi u nebo. Mi priznajemo i poštujemo u Tebi najljepšu, najsvetiju, najmiliju vlast, vlast oca, koja je predana u Tvoje ruke ne od ljudi, već od samoga Boga, od kojega dolazi svako očinstvo na nebu i na zemlji. Mi, o sveti Oče, priznajemo u Tebi samoga Oca, koji je na nebesima, i kao takvoga mi ćemo te častiti, slušati i nadasve uvijek ljubiti, sigurni, da ćemo noseni po Tvojim snažnim i milim rukama kroz pogibli ovoga pokvarenog vijeka jednoga dana biti predani u ruke Isusa Krista, na grudi samoga Boga, kojemu neka je čast i slava za sve vijeke! Amen.“ **D. O.**

staje opet zlatna žica, koja spaja sve katoličke duše i sva katolička društva.

— Sve ovo sam spomenuo, jer i kod nas sada, kao jednog u Engleskoj, Papa ima protivnika. To su većinom ljudi bez vjere i čudoreda, vrlo plitki, koji ne znaju, što je Papa, a najviše to su zlobni otpadnici od Crkve, koji mrze ono, što su do jučer ljubili, te su postali rak-rana Jugoslavije. Dosad nijesmo poznavali ovu lijepu englesku inicijativu. No danas je preporučamo svima katolicima Hrvatima, da je slijede i šire i kod nas, jer mi za Boga moramo najviše zahvaliti Njegovom Namjesniku, ako smo prvi među Slavenima postali kulturni narod i u najcrnijim danima naše narodne povijesti spasili svoje hrvatsko i katoličko ime. Zašto sada i uvijek ćemo iz dna srca klicati: „S Papom i za Papu!“ To je naše geslo i naš program!

Što znači „Papina nepogrješivost“?

Treba priznati istinu, da mnogi toga ne znaju. Neki govore proti ovoj vjerskoj istini, jer ne shvaćaju njeno pravo značenje, uprav po onoj sv. Pisma: „Psuju ono, što ne razumiju“. Mnogi pak napadaju ovu istinu iz tvrdokorne zlobe. Ovamo možemo da ubrojimo i one svećenike otpadnike, koji su u bogoslovlju učili na znanstvenoj podlozi protumačenu, obrazloženu i dokazanu ovu istinu.

Nepogrješivost ne znači bezgrješnost. Dakle nepogrješivost ne znači, da Papa, kao čovjek, ne može da griješi kao i drugi ljudi; da ne osjeća i on, kao i drugi sinovi Adamovi, slaboće ljudske naravi. Toga nije nikada Crkva učila niti njeni bogoslovi. Nepogrješivost je osobita povlastica, dana od Boga Papi kao Papi, na korist Crkve, i nema nikakve veze s osobnom svetošću. Bilo je, istina, Papa, koji su bili sveta života, i mnogi su već proglašeni svecima, ali su mogli i ne biti, a neki zbilja i nijesu bili. Pa i u tome se vidi osobita Božja Providnost, koja je dopustila, da budu na upravi Crkve osobe, koje nijesu bile baš neporočne u svome življenju, ali kao vrhovni učitelji Crkve ipak su bili najispravniji.

Kad se govori o nepogrješivosti Papinoj, to se ne odnosi na njegovo osobno življenje, nego na njegovo pastirsko naučavanje.

Da razjasnimo jednim sličnim primjerom: Mi vjerujemo, da su knjige sv. Pisma nepogrješive ili Bogom nadahnute. To vjeruju svi pravoslavni, a djelomično i protestanti. Ipak Mojsije, Jozua i drugi pisci svetih knjiga bili su ljudi, koji su imali pogrešaka kao i svaki drugi, i ako su uopće bili ljudi sveta života. No pišući svete knjige imali su osobitu Božju pomoć, da ne napišu ništa neispravna, što ne bi bilo u skladu s božanskom vjerom i Božjim zakonom. Takvu pomoć daje Duh Sveti i Papi u tumačenju i naučavanju nauke o vjeri i čudoredu.

No i ovo treba da ograničimo: Nepogrješivost Papina ne znači, da je svaka riječ Papina nepogrješiva, da je, što se ono kaže, kao sv. Pismo. To nije tačno. Kao vjernici mi ćemo doduše primiti svaku riječ Papinu s poštanjem, ali to nije nepogrješivo. Nepogrješiv je Papa samo onda, kada

govori, kako kažu bogoslovi *ex cathedra*, to jest kada govori kao vrhovni učitelj cijele Crkve. To izričito kaže sabor Vatikanski: Kada vršeći službu Pastira i Učitelja svih kršćana svojom vrhovnom apostolskom vlašću definuje (određuje) nauk o vjeri i čudoredu, što ga ima držati cijela Crkva.

(Vidi: Egger: *Enchiridion Th. D. Specialis*; Gallerani: *Il contraveleno religioso.*)

Pastor i Papa

Rimski Papa slava je i dika hrvatskoga naroda. I mi sa ponosom dižemo svoje čelo uvijek, kada čujemo, da tko spominje ime Onoga, koji je prozvao Hrvate „predzidom kršćanstva“. Sadašnji sv. Otac Papa Pio XI. je tako raznovrsno radišan, da daje prigodu, da se svaki dan slavno govori o Papinstvu. *„Čudnovato djelovanje Pape Pija XI.“* bilo je glavnim uzrokom, koji je doveo u krilo katoličke Crkve protestantskoga pastora (neka vrst svećenika) dra Delany, župnika jedne velike protestantske župe u New-Yorku, čovjeka duboke naobrazbe i slavnoga govornika. Štampa je mnogo pisala o njegovom obraćenju. On reče novinarima: „Pišite slobodno, da ću ostali dio svoga života upotrijebiti u to, da se zahvalim Bogu, što mi se smilovao i dao, da upoznam istinu!“ On je dakle pronašao istinu kroz veličajna vjersko-socijalna i prosvjetna djela Papinstva u povijesti, a napose kroz čudnovato djelovanje sadašnjega sv. Oca Pape Pija XI.!

Poklade su!

Poklade su, treba se zabavljati, treba plesati, uživajmo barem ovo malo dana! — tako govore mnogi. Mislimo ipak, da se mladež i odrasli mogu zabavljati i uživati i bez plesa, koji je dandanas bezdvojbeno postao grob nevinosti. Golotinja, preslobodne kretanje, glazba — svi su se složili, kako će na plesu upropastiti čistoću: raspljujući u srcu neuredne čežnje, a u pameti svakovrsne slike, koje stalno nepotiču na pobožnost. Zato je govorio sv. Karlo: „Ples je krug, u kojemu je vrag središte. Propali anđeli su dvorjanići, koji te na plesu okruže tako, da se veoma rijetko ili nikada ne događa, da bi tko plesao, a da ne sagriješi!“

Kolike obitelji žive u skrajnjoj bijedi, ali za ples treba naći, treba stvoriti para i za majku i za kćer, pa bilo što bilo! Na plesu vlada taština. Treba se iskazati i trošiti! A kada vidiš, da je tvoja drugarica ljepša i da se oko nje vrte kavaliri... tada koliko ljubo-

mornosti u srcu, koje li zavisti! Što onda opet, kada kćerka vidi, kako joj majka zaboravlja na svoje dostojanstvo, na svoj dobar glas, pa se daje na flirt, očijukanje i ljubakanje i pripravlja tako na plesu onaj novi način života sa dva muža, koji će skoro biti na sablazan grada i duša? Nije li onda imao pravo učeni Gerson, kada je rekao: „Na plesu svi grijesi plešu skupa“?

Za kolike duše samo jedan plesni vjenčić uzrokom je propasti nevinosti, gubitka mira savjesti, pa i same vjere! Zašto onda ići na ovakve pogibeljne zabave? Zašto na njih puštati svoju djecu? Tko traži pogibelj, u njoj će i propasti!

Jože

O postu

U sadašnje vrijeme često se čuju prigovori proti postu. Neki ga drže ispraznošću, drugi nepotrebnim, treći se izgovaraju zdravljem, a nažalost premnogi ne će da ga drže, a svakako iz vjerskoga nehaja. Ipak je općenito mnijenje liječnika, da je post koristan i za samo zdravlje tijela. Za nas katolike je pitanje riješeno, jer sv. Crkva strogo naređuje post.

Svi priznajemo, da smo grješnici, i, kako kaže sv. Jakov, lagao bi, koji bi rekao, da nema grijeha. Zato smo svi dužni činiti pokoru.

U Starom Zavjetu se post uvijek držao i vršio kao djelo pokore, da se ublaži srdžba Božja. David je sagriješio, a zatim stade tako često postiti, da mu od slabosti klecahu koljena. Ninivićanima prijeti iskorenuće, ali stadoše postiti i tako utaziše srdžbu Božju. Mojsije, Ilija, Samuel, Samson, Judita, Ester, Tobija postom zaslužiše izvanredne milosti. Sveci pak Novoga Zavjeta svi su uzor pokore i posta.

Ako promislimo, da i dandanas imaju svoje stroge postove Židovi i Muhamedanci, kako da nazovemo one kršćane, koji zabacuju post?

Baš u korizmi sv. Crkva pjeva: „Tjelesnim postom mane iskorenjuješ, pamet uzdižeš, daješ kreposti i nagrade“.

U prva vremena post je bio izvanredno oštar. No tokom vremena dobra Majka Crkva, obzirom na slabost i prilike vremena, mnogo je ublažila strogost posta. To još više postiduje

one neumjerene i mlitave kršćane, koji ne će da opslužuju ni ovako ublažene postove.

U korizmi smo dužni postiti u sve dane osim nedjelje. To znači: ne smije se jesti do sitosti nego jedan put na dan, a smije se jutrom uzeti zajuttrak i uvečer umjerenu večeru. Na to je dužan svaki od 21. navršene godine do 60. započete. Oni, koji su bolesni, koji teško rade, te su u-

opće tako slabi, da posteći ne bi mogli vršiti svoje dužnosti ili bi im naškodilo zdravlju, nijesu dužni postiti. Osim toga ne smije se mrsiti u srijedu ni u petak, a prve i druge sedmice ni u subotu. Smije se pak i u te dane uzimati mlijeko, sir, maslo, te začinjati mašću. U druge dane smije se jesti meso na objedu i na večeri. Tko bi trebao razjašnjenja ili širega dopusta, neka pita svoga župnika.

Iz katoličkoga Šibenika

PAPIN DAN. Kako smo već javili u prošlom broju, Papin dan, t. j. 9. godišnjica Papina krunisanja, proslaviće se u našim dvjema biskupijama (šibenskoj i bivšoj zadarskoj) u nedjelju 15. t. mj. Po svim crkvama biće svečana služba Božja sa „Tebe Boga hvalimo“. U Stolnoj Bazilici sv. Jakova biće pontifikalna sv. Misa preuzv. biskupa u 10¹/₂ sati ujutro. Preko nje će preuzv. biskup održati kratku prigodnu propovijed. Iza sv. Mise će se otpjevati zahvalnica „Tebe Boga hvalimo“.

ZAJEDNIČKA SV. PRIČEST KRIŽARICA. U nedjelju 15. t. mj. sve Križarice imaju zajedničku sv. pričest u crkvi sv. Ivana u 7 sati ujutro, koju će namijeniti za sv. Oca Papu.

KLANJANJE ZADNJIH DANA POKLADA. Nedjelja, ponedjeljak i utorak prije Čiste srijede posljednji su dani t. zv. poklada. U te dane mnogi kršćani misle, da im je sve dopušteno. Stoga dobri kršćani tih dana raznim molitvama i javnim klanjanjem svetotajstvenom Isusu hoće da zadovolje Bogu za tolike uvrede, koje mu ljudi ovih dana nanose. Takve javne molitve i javno klanjanje obaviće se u ovim našim crkvama: U crkvi sv. Lovre u nedjelju 15. t. mj. biće izloženo Svetotajstvo od 11 sati ujutro do 5 sati uvečer; u sjemenišnoj crkvi sv. Martina u nedjelju 15. t. mj. biće izloženo Svetotajstvo čitavo popodne; u crkvi sv. Luče od 3-4 sata biće sat klanjanja sva tri dana (15., 16. i 17. t. mj.).

MJESEČNI SAT KLANJANJA DRUŠTVA „ZORA“. Upozoruju se sve članice „Zore“ i svi prijatelji Isusa u Presvetom Oltarskom Sakramentu, da će se u nedjelju 15. t. mj. po običaju održati mjesečni sat klanjanja u crkvi sv. Frane od 4—5 sati popodne s običnom pobožnošću. - Uprava.

POKLADNA ZABAVA „ZORE“. Hrv. kat. žensko prosvj. društvo „Zora“ priređuje u nedjelju 15. t. mj. u 8 sati navečer u dvorani Katoličkoga Doma svoju pokladnu zabavu. Na programu su šaljivi komadi, pjevanje zborna i pojedinačno, šaljiva lutrija i pošta. Kao uvijek, biće i ovom prilikom dosta vedroga kršćanskog veselja. Ovom prilikom ovo naše zaslužno društvo priređuje i društvenu lutriju sa lijepim zgodicima, koji su izloženi u dućanu g. Grge Radića, pak preporučamo svim svojim čitaocima, da rado kupe njene srećke, kad im

se ponude. Vučenje lutrije će biti dva dana kasnije: u utorak 17. t. mj. u 7 sati uvečer u Katoličkom Domu.

KORIZMA. 18. t. mj. počinje sv. korizma, vrijeme posta i pokore, a postala je već od vremena apostola, te se čini na uspomenu četrdesetdnevnoga posta Isusova u pustinji i kao priprava za blagdan Uskrsnuća. Prvoga dana korizme je Čista srijeda. Znamenit je obred onoga dana u službi Božjoj, kad svećenik posiplje vjernike pepelom riječima: „Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah obratiti!“ Tim riječima hoće sv. Crkva, da nas potakne na poniznost, razmišljajući svoje ništavilo i nestalnu prolaznost na svijetu, U korizmi treba više i pobožnije moliti, marljivo slušati riječ Božju, opsluživati post i nemrs po naredbi sv. Crkve, činiti dobra djela, da se time dade zadovoljšina Bogu za grijeh, zasluži milost Božja i steku zasluge za život vječni. Zato i dovikuje sv. Crkva riječi sv. Pavla: „Ovo je vrijeme prijatno, ovo su dani spasenja!“ — Kao dobri kršćani nastojmo dakle okoristiti se ovim vremenom za svoje duhovno, a i vremenito dobro, jer Bog daje blagoslov i vremenitim poslovima onome, koji Mu vjerno služi.

U ČISTU SRIJEDU 18. t. mj. počinje služba Božja u Stolnoj Bazilici sv. Jakova u 10¹/₂ sati. — Uvečer u 7 sati u Stolnici je sv. ružarje, pak PRVA KORIZMENA PROPOVIJED i blagoslov. Korizmeni propovjednik je ove godine o. dr. Karlo Balić, profesor moralke na franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj.

U ČETVRTAK 19. t. mj. u Stolnici je od 5—6 sati uvečer ura klanjanja i blagoslov.

U PETAK 20. t. mj. u 10¹/₂ sati je pontifikalna sv. Misa za mrtve u Novoj crkvi. — Uvečer je u 7 sati u Stolnici sv. ružarje, korizmena propovijed i blagoslov, a u nedjelju je korizmena propovijed u 11¹/₄ ujutro.

POPRAVAK CRKVICE SV. VIDA U CRNICI. Odbor crkvice sv. Vida odlučio je istu popraviti, jer je doista u vrlo slabom stanju. U pomanjkanju vlastitih sredstava obraća se svim bogoljubnim srcima u gradu, a osobito onima, koji imaju svoje posjede u blizini iste crkvice, da doprinesu svoj, pa i najmanji darak. Šibenčani katolici, nemojte odbiti sakupljača za popravak crkvice sv. Vida i nemojte dozvoliti, da sve propadne, što su naši stariji sagradili.